

«БУВ СВІТ, А В СВІТІ БУЛА ЛЮБОВ»

(Галині Гордасевич було б 75)

«А жінка в світ приходить для любові» - так сказала у своєму вірші наша землячка Галина Леонідівна Гордасевич. Хоча вона народилася на Тернопіллі, в м. Кременці, 31 березня 1935 року, та все ж Галина Гордасевич свої дитячі роки провела у нас в Дубровиці. Тому по праву ми називаємо її нашою.

Після закінчення семирічки Галина навчалась в педучилищі. У 16 років була арештована і засуджена на 10 років таборів, як було написано у вирокі: «за складання націоналістичних віршів і антирадянську агітацію серед студентів». Через неповних три роки була звільнена і переїхала на Донбас. Більше 30-ти років прожила на Донеччині.

Спочатку працювала різноробочою на будівництві. Та молода тендітна дівчина тяглася до знань. Навчалася в школі робітничої молоді, потім вступила до індустріального інституту, пізніше навчалася на театральному відділенні культурно-освітнього училища. Працювала в Макіївці на труболіварному заводі, керівником «драм-

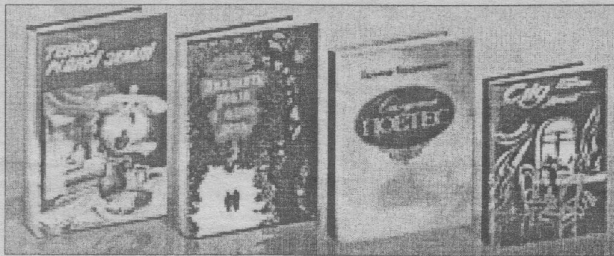
гуртка в Ханжанковому, друкарем у Донецькій обласній друкарні.

Поетеса завжди вболівала за долю свого народу. Живучи на Донеччині, багато праці й зусиль доклала для відродження української культури у зрусіфікованому краї. Часто донеччани запрошували її на літературні вечори.

Галина Гордасевич - письменниця, громадська діячка. Член Національної спілки письменників України (1983). Лауреат літературного конкурсу «Шістдесятники» (1996), літературних премій імені О. Білецького та ім. В. Марченка (обидві - 1997).

Закінчила заочно Літературний інститут у Москві (1971). Від 1990 р. проживала у Львові. Саме в цей час Галина Гордасевич пише твори, в яких звучить тривога за долю Вітчизни, любов до Батьківщини, повага до борців за волю України, заклик до молодого покоління відроджувати духовні надбання предків.

Авторка поетичних збірок «Веселки на тротуарах» (1966), «Наречена сонця» (Д., 1976), «Високе полум'я дня» (К., 1980), «Слід зірниць» (К., 1986), «Ви-

ране сином» (1999), «Рядок з літопису», «Ера України», «І сказав Ісус» (2000), «Лілії для Юлії», «Сонце, вітер і жінка», «Ішла весна по місту», «Над озером холодної води», «Станція Ворожба» (2001; Львів); чотирьох книжок оповідань і повістей - «Відцвіла шипшина» (К., 1974), «Твій тихий дім» (К., 1980),

«Двадцять років і один день» (К., 1984), «Донбас» (1985). Збирала й опрацьовувала матеріали про видатних українців: «Силуети поетес: літературні портрети» (К., 1989), «Степан Бандера: людина і міф» (К., 1999; Л., 2000; 2002), «Нескорена Березина: жертви московсько-комуністичного терору ХХ ст.» (Торонто; Л., 2002; у співавторстві), «Українка в світі» (Л., 2002). Видала автобіографічну книгу есе «З сімейного альбому» (Дубно, 1993) та роман «Соло для дівочого голосу» (Л., 2001).

Поезія Галини Гордасевич відтворює чуття і настрої жінки, уважної до одвічних цінностей - любові, добра та краси, її проза звернена до морально-етичних проблем, пов'язаних із працею, коханням, родин, турботами. Опублікувала низку статей, присвячених сучасному літературному процесові, проблемам розбудови і зміцнення України як національної держави. Брала участь у русі дисидентів. Співзасновник Товариства української мови ім. Т. Шевченка, НРУ тощо. Після смерті Галини Гордасевич у Львові 2004 р. видано книгу «Як стати доброю господинею», 2006 р. - 1-й том

кількатомного зібрання творів письменниці «Твори. Поетичні твори».

Доля української поетеси Галини Гордасевич пов'язана з Рівненщиною. Проживала в м. Дубровиця. Її батько, випускник Варшавського університету, кілька років був вікарієм у дубровицькій церкві. 1993 року

вона лауреат кількох літературних премій, побувала вперше знову в Дубровиці, прийшла на місце, де жила у хаті під великим в'язом, згадала, що саме тут склала свій перший вірш. певний період проживала Галина Гордасевич в с. Городець Володимирецького району. Вчилася у Кричильській школі Сарненського району, в Острозькому і Костопільському педучилищах.

Галина Гордасевич померла 11 березня 2001 року, не доживши декілька днів до свого 66-річчя. Згідно з поетичним заповітом Галини Гордасевич, її поховали на батьківщині, в м. Кременці.

«На цвинтарі малому схороніть, Де хрестики і написи наївні... Ага, ще напис напишіть такий: «Жила Любила. Плакала. Сміялась».

Струнка світлокоса жінка з широко розкритими очима - такою вона запам'яталася багатьом, хто знав її. З ініціативи місцевого поета-краєзнавця Василя Попенка в Дубровиці з'явилася вулиця Галини Гордасевич.

ПОВЕРНЕННЯ

*В цьому домі я колись жила.
Чи жила, чи так мені намріялось?
Молода, щаслива я була -
Білим цвітом зетъ усе завіялось.
В цьому домі я колись жила,
А коли вставало ранне сонце,
Щебетушка-ластівка мала
Стукала в мос віконце сонне.
В цьому домі я колись жила,
Снила все дорогами далекими,
Зором спраглим - все, шр я могла -
Слідувала в небі за лелеками.
В цьому домі я колись жила
І до неімовірності була щасливою.
А тепер в долоні ось лягла
Осьнь стиглою малиновою сплюскою.
Був той день: я вийшла і пішла.
Ліг мені на скроні пил доріг.
В цьому домі я колись жила.
З чим тепер переступлю поріг?*

Інформація про життя і творчість Галини Гордасевич можна знайти на вебсайті Дубровицької ЦС ПШБ - <http://dubrovitsa.lib.rv.ua/>.

Ніна ДУБІНЕЦЬ, провідний бібліотекар центральної районної бібліотеки.